

Meneer
Broddelaar

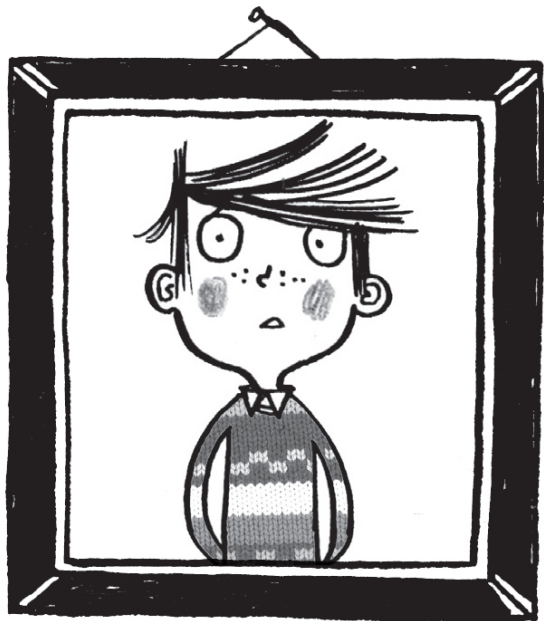
Mevrouw
Broddelaar

dr. Oger

Josefine

Frankie
Broddelaar

HOOFDSTUK EEN

NOGAL EEN DROMER

Sommige kinderen vallen altijd maar met hun neus in de prijzen. Je weet best wie ik bedoel. Die kids die altijd de beste van de klas zijn, of die als eerste over de finishlijn gaan, of die altijd de enorme glimmende beker mogen vasthouden aan het einde van de sportdag. Die kids die altijd worden gekozen om op de voorkant van een tijdschrift te staan, of de hand van de burgemeester te schudden, of in het weekend voor de klas-senhamster te zorgen, ook al heb jij al de hele week voor dat beest gezorgd en leeft hij gewoon nog en is hij ook niet groen geworden of zo. Nou,

Pleun Perfekt was dus een van die kinderen. Als er ook maar ergens een prijs te winnen viel, dan won zij die: wetenschapsprijzen, kunstprijzen, zorgen-voor-de-klassenhamster-prijzen, niet-in-je-neus-peuter-prijzen. Ja, oké, die laatste heb ik verzonnen. Maar als er een prijs zou bestaan voor niet-in-je-neus-peuteren, dan zou Pleun die zonder meer hebben gewonnen, net als de niet-uit-het-raam-staren-prijs, de geen-kikker-in-de-jas-zak-van-je-meester-stoppen-prijs en... Nou ja, je snapt het wel.

Iedereen was dol op Pleun. De leraren deden er alles voor om haar maar in de klas te krijgen, haar ouders waren zo trots als een stel pauwen en zelfs de klassenhamster had een voorkeur voor Pleun. (En dat was eigenlijk superoneerlijk.) Pleun was ieders grote held. Maar... helaas ging Pleun op een dag naar de dierentuin, waar ze werd opgegeten door een tijger. Dus Pleun wordt

niet de heldin van dit verhaal. We zullen het moeten doen met dat kind in de hoek, met die vieze knietjes. Hij heet Frankie Broddelaar. Luister je wel, Frankie? O, mooi zo. Dan kunnen we nu beginnen.

Frankie Broddelaar had maar wat graag trotse ouders gehad. Daar had hij veel voor over, maar meneer en mevrouw Broddelaar waren niet gauw tevreden. Als hij een zilveren ster kreeg voor een schoolproject, dan kreeg hij nooit een schouderklopje van meneer Broddelaar. Nee, die schreeuwde liever: 'Zilver? Wat lelijk! Wat goedkoop! Waarom geen goud?' En als hij de verkleed-estafette had gewonnen op de sportdag, dan woelde mevrouw Broddelaar niet trots door zijn haar. Nee, in plaats daarvan zei ze: 'Jasses, Frankie, wat heb je áán? Stap onmiddellijk in de auto!'

Frankie Broddelaar zou over water hebben kunnen lopen en dan nog zouden zijn ouders

hem vragen waarom hij niet kon tapdansen. Dus toen Frankie op een verregende decembermiddag de postbode zag aankomen die zijn schoolrapport kwam bezorgen, kroop hij weg in zijn kledingkast en trok hij de deur achter zich dicht.

Je kunt je misschien voorstellen dat Frankie niet echt uitkeek naar zijn rapport. Hoe netjes hij zich ook had gedragen, hoe hard hij ook zijn best had gedaan, het was nooit goed genoeg voor zijn ouders. Dat hij nooit een ster of andere prijs won, hielp ook niet. Ik zeg niet dat Frankie dom was, want dat was hij niet. Maar hij was ook niet heel goed in schrijven en tellen en toetsen maken. Als hij in zijn schoolboeken keek, kropen alle letters tegen elkaar aan tot een soort alfabetsoep en dwaalden zijn gedachten af naar al die dingen die hij veel liever zou doen, zoals in een helikopter vliegen of misdaden oplossen of een hond redden uit een brandend gebouw.

Als ik op een onbewoond eiland aanspoel en niets anders te eten heb dan zand, dacht Frankie dan bij zichzelf, heb ik toch niks aan de tafel van zeven. Ik kan beter overlevingstechnieken leren, zoals hoe je van kokosnoten een huis bouwt. Waarom leren ze je zoiets nou niet op school? En dan riep een stem ergens in de verte: 'Frankie Broddelaar!' De stem kwam dichterbij. 'Frankie Broddelaar! Wat heb ik net gezegd?' en dan moest hij antwoorden: 'Het spijt me, juf Grimson, ik heb het niet gehoord.'

De dag waarop het schoolrapport binnenkwam was dus altijd een slechte dag voor Frankie Broddelaar. Maar Frankie zou al gauw te weten komen dat die ene dag in december de slechtste dag ooit zou zijn.

Frankie hield zijn adem in toen hij meneer Broddelaar met zware passen naar de deur hoorde lopen om de post te halen. Hij sloot zijn ogen, en

duimde uit alle macht dat het deze keer anders zou zijn. Dat hij misschien eens een 10 zou hebben en zijn ouders hem zouden trakteren op pizza en hij alleen alle toppings hoefde te eten en de korst mocht laten liggen, of misschien...

‘FRRRRRANKIE!’ De muren van het huis beefden. ‘WAAR ZIT JE?’ Frankie drukte zich helemaal in een hoekje van de kast terwijl meneer Broddelaar de trap op stampte. ‘IK WEET DAT JE DAAR ZIT!’ Meneer Broddelaar stormde de kamer binnen en Frankie raakte in paniek. Hij had ooit een film gezien over kinderen die door een magische kledingkast een prachtig mooi land in konden vluchten, en in zijn angst bonsde hij op het achterpaneel van de kast, in de hoop dat het zou openspringen om hem erdoor te laten. Dat leverde hem alleen een paar splinters op in zijn vuist en voordat hij ‘Narnia’ kon zeggen, werden de deuren van de kast opengetrokken.

Meneer Broddelaar keek kwaad neer op Frankie. Hij snoof en rechtte zijn schouders als een gigantische stier. Elke spier in zijn vaders lijf stond zo strak dat hij net een opgeblazen ballon leek. Frankie zag voor zich dat hij hem lekprikte met een speld en dat zijn vader door de kamer schoot, rimpelde en op de vloer plofte. Maar dat ging hij mooi niet uitproberen.

‘Jij hebt EEN HELE HOOP uit te leggen, jongeman!’ snauwde meneer Broddelaar hem toe. Hij greep Frankie bij een van zijn oren vast en sleurde hem mee naar beneden, naar de keuken, waar mevrouw Broddelaar met een theedoek voor haar gezicht hysterisch zat te snikken.

‘Mijn kind presteert voor geen meter! Hij is een hopeloos geval! En dat terwijl we hem alles hebben gegeven. ALLES!’ jammerde ze, alsof ze op tv was of zo.

‘Lees nou eerst wat er staat, mijn liefallige